

[Nyhed - Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)

Jan Eriksen ▾

[Støt skribentens arbejde her](#) ➔18/05-2018 | [f](#) [t](#) [in](#)

Cirkusrevyen 2018: Latterens overgivelse, sexisme og underløhdig parodi på Sophie

REVY – Cirkusrevyen kender sig selv, sin historie, sine spillere, den kender sin samtid og sit publikum, men det virker ikke helt som om, Cirkusrevyen 2018 kender sine manuskripter. Det slutter, som det skal, med grinets totale overgivelse, men der er alt for lidt tyngde i første afdeling. POV International var med ved premieren på den traditionsrige revy torsdag aften.

Under den obligatoriske fremkaldelse til sidst af hele holdet bag årets Cirkusrevyen, var især én ting iøjnefaldende: Debutanten Amalie Dollerups smil, om ikke ligefrem lykkelige grin. Sikke da også en forløsning med bragende stående applaus for den unge skuespiller, omgivet af revyens fire dinosaurer, Lisbet Dahl, Ulf Pilgaard, Henrik Lykkegaard og Niels Ellegaard.

Modsat debutanten fra 2016, Lise Baastrup, indtager Dollerup ikke den traditionsrige revy under bøgetræerne som klassisk orkan af Liva-typen, der lægger alt øde bag sig. Dollerup er ikke samme type menneske eller skuespiller. Med undtagelse af Niels Olsens noget diffuse 'Curling' – med Dollerup fysisk i overbevisende stil som overforkælet curlingdatter – lægger hendes numre ikke op til brusende tour de force.

Den omstændighed, at ministeren er ung og kvinde, der har udseendet med sig, virker ærlig talt noget sexistisk. Underløhdigt, ligefrem

Amalie *bitcher* igennem i den teknisk meget præcise Sophie Løhde-parodi 'Den nye model', hvor sympatien i Carl-Erik Sørensens tekst ligger på den anden side af forhandlingsbordet. Nu er denne anmelder ikke ligefrem den, der står forrest på #MeToo-barrikaderne – det klarer de, der står der, fint.

Men nummerets dobbeltbundede spil på velfærdsbegrebet 'Den danske model' og den omstændighed, at ministeren er ung og kvinde, der har udseendet med sig, virker ærlig talt noget sexistisk. Underløhdigt, ligefrem.

Især fordi iscenesætterne har sat Amalie til at gebærde sig som sexet Betty Boob/Marilyn Monroe-figur i omkvædet. Dermed ender 'Den nye model' nærmest med at være en satire over sig selv.

Til gengæld er debutanten nåleskarp i en meget morsom sketch som vegansk, hyper allergisk svigerdatter – der kun spiser nedfaldsæbler – på café-rendevouz med svigermor Lisbet Dahl, der begynder dagen med hvidvin og tartar. *You can guess the rest.* Vi griner med Lisbeth.

Cirkusrevyens publikum

Cirkusrevyen kender sit publikum. Som for eksempel i en parodi på den folkelige Johan Strauss-orkesterleder André Rieu, hvor Henrik Lykkegaard for kun Dirch Passers genfærd ved hvilken gang rammer *bulls eye* med sin parodi. Og respekt for det. Det er klassisk revykunst. Desværre sidder man, som efter de fleste andre numre i første afdeling af årets revy, tilbage med et stort 'og?'

Det er da festligt, men overhovedet ikke sjovt at høre Rieus orkester spille 'Hammer hammer fedt' eller Me and Mys 'Dub-i-dub'. Som i overhovedet ikke.

Det samme gælder flere af de traditionelle korte sketches, hvor tingene vendes på hovedet. Pointen i en fodboldfansketch med Dahl og Dollerup er sådan set fin nok – at et begreb som tolerance kun gælder, indtil det handler om ens egen klub. Det er bare ikke sjovt.

Kun Henrik Lykkegaards og Niels Ellegaards forrygende, og som altid med dem, let surreelle samspil som babyer i 'Så ka' de lære det' løfter første akt.

Læren af den danske sommerrevys revitalisering i første halvdel af 00'erne er, at overspil fungerer bedst, hvis der ikke er noget at spille om

Det samme kan siges om Ulf Pilgaard i tophumør som 68-hippie på et plejehjem fyldt med andre overlevende hippier. Der kan siges mange sjove ting om medicinsk cannabis i den sammenhæng. Og det bliver der:

'Vi blev lagt i benlås af UROerne, nu bliver vi lagt i spabad af SOSUerne.'

Men det er, som om Ulf i 'Fede tider'-sketchen ryger lidt for meget på en af sommerrevyens mange traditionelle, tilsovsede majspiber – at jo højere, der grines på scenen, jo mindre behøver teksten at fylde.

Nej, revy er og må for Guds skyld ikke være hverken Strindberg eller Brecht, men i min bog er læren af den danske sommerrevys revitalisering i første halvdel af 00'erne, at overspil fungerer bedst, hvis der ikke er noget at spille om. Så at sige. Og Vase & Fuglsangs tekst ER sjov.

Henrik Lykkegaard shiner

Til gengæld er Ulf vidunderlig med smådiabolsk skarphed i anden akt som Strandvejsrigmand, der frygter at ghettoplanen også omfatter hans ghetto, hvor de eneste mørklødede er frisøren og en enkelt philippiner i kælderen.

Det er revysatire, når den er bedst i Carl-Erik Sørensens hænder som i 2. akts åbningsnummer med Lisbet Dahl som Lars Løkke Rasmussen.

At Henrik Lykkegaard laver en mindst lige så god Trump som Alec Baldwin, husker vi fra sidste år, men også hans Putin er lige i skabet. Mindst lige så stor skuespilkunst som alt muligt andet

Hun spiller vores statsminister med lige præcis den rette småformærmede attitude som hos ham, de andre ikke ville lege med i skolen. Ministeren, der sidder på en taburet, han egentlig helst var foruden, gør status.

Han har givet Liberal Alliance en enkelt sejr: at det er blevet billigere at købe Lamborghini, selvom partiets medlemmer kan være i en Fiat Mini.

Henrik Lykkegaard *shiner* igennem i parodier på Vladimir Putin og Donald Trump. Den sidste med Ellegaard som Kim Jong-un. Teksterne er ret tynde. Især den sidste retningsløse sketch, som ligner 'vi skal have noget med de to' – der vel mest har deres underlige frisurer og twitter- og (en detalje som) en truende atomkrig til fælles.

I stedet for at forholde sig til det forhold, at to tegneseriefigurer har otte milliarder liv i deres hænder, er sketchen klassisk falden på halen. Og det ER suverænt godt spillet af Lykkegaard i begge. At han laver en mindst lige så god Trump som Alec Baldwin, husker vi fra sidste år, men også hans Putin er lige i skabet. Mindst lige så stor skuespilkunst som alt muligt andet.

Forrygende finale

En 2. akt, hvor latteren tager til efterhånden, som det bliver mørkere udenfor teltet, afsluttes i en forrygende finale. Først med Lykkegaard vanvittig morsom som israelsk Melodi Grand Prix-vinder.

Dernæst uimodståelige Niels Ellegaard i rollen som Peter Aalbæk Jensen. Rimene falder i samme tempo som anstændigheden på Zentropa.

Det er meget, meget morsomt – og det lykkes forfatterne at balancere #MeToo-bevægelsens indre selvmodsigelser med det åbenlyst frastødende i Aalens grænseoverskridende fremfærd hjemme i hulen.

Man kan mene, hvad man vil om de gamle popsange, men når man sidder i Cirkusrevyen er det umuligt ikke at synge med

Samtidig gør sketchen – igen klassisk satire – os i salen den tjeneste at give os mulighed for at grine ad ting, vi aldrig ville grine ad på arbejdspladsen og da slet ikke til en babyshower blandt et dusin speltmødre in spe.

Er det morsomt, at der af indlysende grunde er bedst plads til Peter Aalbæk Jensens fulde navn på den 67-årige Zentropa-regnskabsassistents bryst? Tjah. Der bliver grinet igennem under teltdugen.

I sidste ende er det ens eget hykleri, man griner ad.

Det bliver ikke ringere, når hele holdet runder af med i et medley, der hylder Dansktoppens 50 års jubilæum. Man kan mene, hvad man vil om de gamle popsange, men når man sidder i Cirkusrevyen er det umuligt ikke at synge med.

Det er sommerrevyens opgave at minde os om, at der stadig er noget galt i Danmark – og samtidig få os til at grine ad og ikke mindst MED det absurde, søde, forrykte og lyse og mørke.

På vej ud af Bakken var vi to, der diskuterede om, Cirkusrevyen med to stjerner på hhv. 72 og 77 år, har en fremtid. Hvor længe Pilgaard og Dahl fortsætter, ved de kun selv.

Men forhåbentlig overlever Cirkusrevyen. Der er brug for scener som den, der holder spejlet op overfor den konfrontatoriske fundamentalisme i SoMe-kulturens mig-mig-mig-æra. Steder, hvor vi griner ad os selv og vores egen uperfekthed.

Det lykkedes langt henad vejen i årets Cirkusrevyen. Men første halvdel er for tynd.

Medvirkende i Cirkusrevyen 2018:

Ulf Pilgaard, Lisbet Dahl, Henrik Lykkegaard, Niels Ellegaard og Amalie Dollerup.

Instruktør: Lisbeth Dahl.

Premiere: 17. maj. Spiller frem til 31. august.

Spiller i Aalborg Kongres & Kultur Center i september 2018.

Kategorier

Featured

Kultur og Medier

Tags: [Cirkusrevyen](#), [Jan Eriksen](#), [REVY](#)

POINT of VIEW International er et uafhængigt medie og en platform for selvstændige skribenter.

Vi arbejder ud fra en overbevisning om væsentligheden af fri og gratis adgang til god journalistik, analyse og debat. Derfor har POV ingen betalingsmur, ligesom vi heller ikke finansieres med banner- eller pop-up-reklamer.

Derfor er vi også afhængig af læsernes støtte.

Selv små beløb gør en stor forskel, både for POV og for skribenterne.

Du kan hjælpe os ved at abonnere på POV med et fast støttebeløb via PayPal eller en enkelt donation via MobilePay.

Støt POV med MobilePay

Støt POV's arbejde med en flad tyver (eller mere) og et enkelt klik på logoet nedenfor eller via nummeret her: [MobilePay 40 12 19 68](https://www.mobilepay.com/number/40121968)

Støt POV som abonnent

Nedenfor kan du vælge at støtte POV med et fast, månedligt beløb på 20, 100 eller 1000 kr. via PayPal. Aftalen kan til enhver tid opsiges med øjeblikkelig virkning.

Donations-niveau

Glad bruger : 20.00 DKK pr. måned

Ønsker du at støtte den skribent, der har skrevet ovenstående, så klik på hjertet til højre ud for skribentens foto og navn – i toppen af siden.

POV WEEKEND – UGEBREV HVER FREDAG MORGEN

Husk også at tilmelde dig ugebrev POV WEEKEND. Tilmelding kan ske her, hvorefter du fremover vil modtage ugebrevet hver fredag. Det er naturligvis gratis.

[Nyhed – Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)